Негоже нам, о Левконоє, знати,
Яку нам суджено в житті наземнім путь.
Халдейських віщунів не будемо питати:
Халдейських чисел нам ніколи не збагнуть.
Чи довго житимем, чи скоро час розстання,-
Приймаймо з дякою, що доля нам дає,
Хоч, може, ця зима — для нас зима остання, [461]
І вже не чутимем, як море в берег б'є.
Тому розумна будь: важкий і пінний келих
До вогких уст своїх бездумно піднімай,
І безліч днів живи безжурних і веселих,
І лиш на це життя надію покладай.
Минає хутко час: лови, лови хвилини!
Не вір прийдешньому, що нам назустріч лине!
[* Розмір цієї оди в перекладі не відповідає оригіналові; крім того, рим в оригіналі, звичайно, нема.]